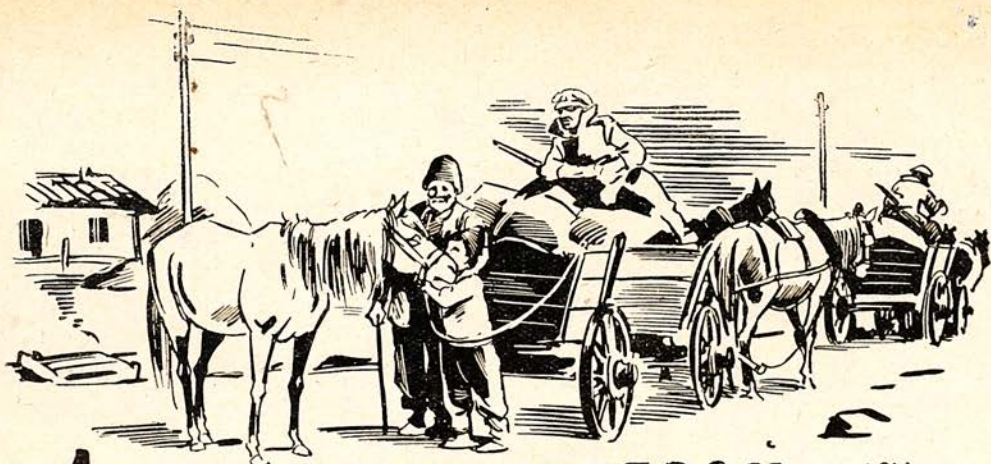

ДОБРУДЖАНСКИ ГЕРОИ

Три години земята се огъваше подъ гръмъ и свѣткавици. Голѣмата война като огроменъ пожаръ горѣше по всички краища на нашата земя.

Всички чакаха да угаснатъ свѣткавицитѣ, да се продѣни зловещия гръмъ, и пакъ да настане миръ, да се прибератъ хората и да поематъ ржждясали тѣ рала.

По цѣли нощи ние, децата, треперяхме подъ чергитѣ. Само дѣдо бѣше дома. Той ходѣше потъмнѣлъ, не спѣше, очитѣ му горѣха дълбоко, като червени вжглени и ситни капки течеха изъ тѣхъ.

Една вечеръ дѣдо се върна, разтвори широко вратата, и всички забелязахме, че лицето му свѣти отъ радостъ.

— Сключенъ е миръ, — викна той, — свърши се войната!

Ние зяпнахме като голи пти-

чета. Дѣдо влѣзе, сѣдна на столчето и въздѣхна:

— Окастриха ни земицата! — рече той. — Цѣла Добруджа ни взиматъ, Тракия, Македония, всичко!

Червенитѣ пламъчета на огнището подскачаха, като златни птички по неговото пожълтѣло лице. Дѣдо се замисли, изпъшка, ахна, като прободенъ и въ очитѣ му сякашъ нѣщо се стопи, та бистра водича потече изъ тѣхъ.

Минаха нѣколко дни и пристигна новината, че войскитѣ се връщатъ.

Заточиха се обозитѣ. Затракаха желѣзнитѣ коли по камѣнитѣ. Подскачаха разбититѣ капаци отзадъ. Замучаха огладнѣлитѣ волове. Конетѣ прѣхтѣха и климаха глави. Добруджанскитѣ войски се завръщаха. Пѣттѣ, опънатъ презъ изпеченото поле